

JAK BY VYPADAL SVĚT BEZ SOUKROMÍ?

První, co mě napadlo při této otázce, byla možnost, že v takovém světě jsou policajti bez práce. Místo nich je jen malá skupinka strážníků. Protože v tomhle světě každý hned ví, kde jaký zločinec co plánuje. Bulvární časopisy a noviny neexistují. Už nejsou potřeba. Zato tzv.: pavlačové drby jsou v sedmém nebi. Konkurzy pro nové zaměstnance jsou jednodušší a lidé pracují tam, kde jsou schopni nejlépe se uplatnit, většinou.

Jsou výjimky, které mají svůj život výrazně něčím ovlivněný a kvůli tomu se mají lépe nebo hůř než ostatní. Může to být kvůli jejich názoru, sexuální orientaci či povaze. Vždy záleží na době a lidech, kteří vás soudí.

Protože v tomto světě neexistuje soukromí, neexistují ani tajemství. Lidé jsou navzájem k sobě upřímní. Už jenom proto, že nemají na výběr. Vždyť každý ví, kdo, kde, kdy a co dělá. Možná, že i ví, co si kdo myslí. A kvůli tomu se lidé snaží vyvarovat se zlým věcem. Potlačují svoje přirozené chování a vytváří ze sebe porcelánové panenky a panáčky z poza výlohy bez poskvrnky. Lidé se snaží být milí, upřímní a nedělat žádné chyby, za které by je společnost mohla odsoudit. Společnost se celkově zlepšuje.

To vše zní krásně. A nejspíše by to i fungovalo, kdyby společnost nebyla jednotlivec.

Jenomže společnost je celek. Je to celek, který je tvořen několika miliardami jednotlivců. A každý ten jednotlivec má své potřeby. Dvěma z těch potřeb jsou bezpečí a jistota. To, kromě jiného, může být domov a rodina. Nějaké zázemí, kam se člověk může uchýlit. Kam přijde a ví, že mu nic nehrozí. Že je schován před rušným světem, tam venku. Že si užívá toho, co je mu drahé a v klidu odpočívá. Pouze zde může v klidu sundat porcelánový oblek, odpočinout si a načerpat síly na další den.

Ale takto člověk nemůže odpočívat, pokud o tom ostatní vědí a zasahují do toho. V nejhorším případě dokonce váš pocit jistoty a bezpečí přetvoří podle svých představ. A v tu chvíli zničí vaši rodinu chvilku v teple domova. Pocity bezpečí a jistoty se rozplynou jako mlha a už se nevrátí, protože soukromí už neexistuje. Neexistuje žádné místo, kde byste mohli být sami sebou. Kde byste si v klidu lehly a odpočinuli si od rušného světa tam venku.

Už je moc pozdě. Lidé trpí nedostatkem spánku. Jsou zoufalí a mají permanentní strach. Bojí se, protože není místo, kde by se ctili v bezpečí.

Lidé jsou roztěkaný a nejsou schopní koncentrovat se a souvisle přemýšlet. Až na pár výjimek, které si na soukromí ještě pamatují. Ví, že to je něco dobrého, co jim konečně pomůže najít klid. Ale neví, že zapomněli, co to soukromí je. Znají pouze název něčeho, co lehkovážně vyhodili z okna. Možná by si vzpomněli a dokázali by slova přetvořit v čin, ale na to jsou až moc vyčerpaní.

Společnost, která si hrála na bohy, se rychle rozpadá. Lidé zdivočili. Už nejsou schopni se na nic soustředit. Ani na své biologické potřeby. Nemáme potravu, zázemí. Pud sebezáchovy zmizel už dávno i s logickým myšlením, orientací a trpělivostí. Z vrcholu jsme spadli až na samé dno. A nakonec náš druh vymře

Vymře jako trilobit, nebo stegosaurus. Vymře a možná, ale opravdu možná, se o nás nějaký jiný vyspělý druh bude jednou učit, jako se mi dnes učíme o dinosaurech.

Vymřeme do jednoho. A jenom proto, že si lidé přestali vážit svého soukromí. Že začali zveřejňovat své intimní věci. Že začali strkat nos do života druhých. Že si nevážili soukromí. Že ho jen tak vyhodili oknem ven.